

VLAKOVÉ PŘÍHODY

22 PŘÍBĚHŮ VE VLAKU



JAROMÍR STARÝ

VLAKOVÉ PŘÍHODY

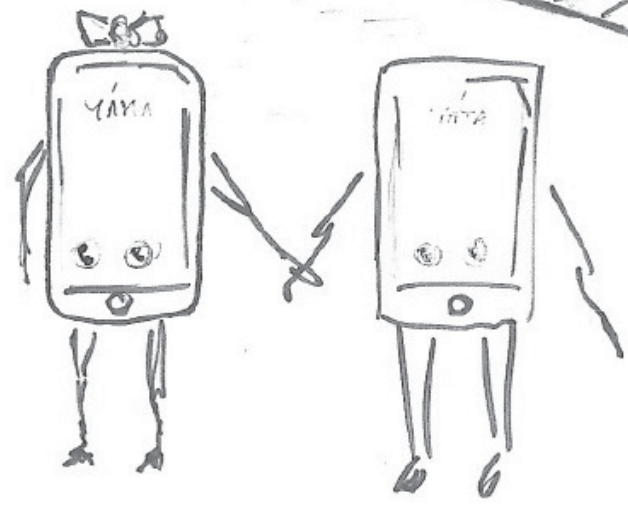
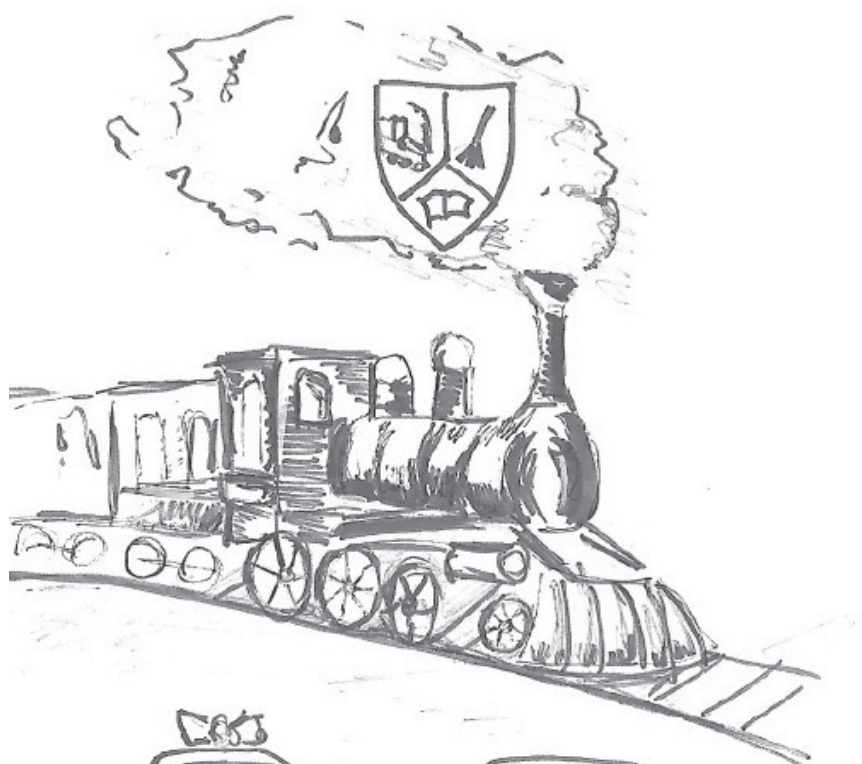
22 příběhů ve vlaku

Jaromír Starý

VLA KOVÁ POHÁDKA

Byla jednou jedna mladá asi patnáctiletá holka. Velmi ráda se pořád někde zapomínala. Její rodiče už z toho někdy byli zoufalí. Protože ale velmi rádi používali svoje chytré mobily, často na milou dcerušku dočista zapomněli. Tak tomu bylo také onoho zářivého letního slunečného dne. Tehdy se vraceli vlakem z krásného výletu, kde nafotili svými chytrými mobily spoustu úžasných fotek. Dohromady asi osm set. Teď si je museli všechny znovu prohlédnout a vytřídit. Byli tím při vystupování tak zaujati, že si vůbec nevšimli, že jejich dceruška zůstala ve vlaku. Až když už se vlak znovu rozjel, zjistili, že jsou sami. Děvče si mezitím libovalo, že už se nemusí fotit, ani si prohlížet fotky. Už jí nikdo nehlídá, už může být konečně sama. Ona totiž nikdy nijak zvlášť k mobilu nepřilnula a od rodičů si také ráda odpočinula. Ze všeho nejraději měla stále ještě pohádkové knížky a také různá dobrodružství. Obojí si teď mohla jak se patří vychutnat. Otevřela pohádkovou knížku. Náhle se jí písmenka rozmazala. Když se vše zase zjasnilo, zjistila, že je to tato pohádka o ní a o vlaku:

Žil byl jeden mladý princ. Byla s ním velká potíž. Nechtěl si totiž vybrat žádnou nevěstu, žádná mu nebyla dost dobrá. Jeho otec už toho měl dost, a proto si prince–syna zavola l: „Tak už se konečně rozhodni, kterou nevěstu bys chtěl?“



Princ chvíli přemýšlel, a pak řekl: „Vezmu si za ženu takovou dívku, která nebude ani trochu závislá na mobilu.“

V duchu se usmíval, protože věděl, že taková se v celém světě nenajde. A skutečně. Roky utíkaly, princů už bylo osmnáct let a stále nic. Král už toho měl dost. Rozhodl se zajít za cikánkou, věhlasnou vědmou. Cikánka na něj s úsměvem pohlédla a ještě než něco řekl, pravila: „Vím o nevěstě pro tvého syna, je ještě velmi mladá, ale už také velmi moudrá. Čte jen knížky a mobil ji vůbec nezajímá.“

„Jak ji mohu přivolat, jasnozřivá vědmo?“ ptá se král cikánky.

„To je jednoduché, králi, právě se ztratila svým rodičům, jede sama v posledním vagónu vlaku a čte si pohádku o sobě. Právě se blíží ke stanici Štěstí. Usedni na toto dvoumístné koště. Dříve než dívka do stanice dorazí, budeš již tam čekat. Naložíš ji k sobě na koště a přiletíš s tím skvostem k princovi. Uvidíš, že se mu bude líbit.“

Král vědmu poslechl, nasedl na koště a čekal ve stanici Štěstí na příjezd vlaku.

Sečtělá dívka už z pohádky věděla, co ji čeká. Když vlak zastavil, vrhla se ke králi: „Kde máte to koště, králi?“

Král se podivil bystrosti a smělosti děvčete. Protože vystoupila z posledního vagónu, dovtípil se ihned, že to bude ta pravá. Na nic se už neptal, naložil ji na koště a frnk, už letěli. Když přeletěli devatero hor a devatero lesů, přistáli přímo před zámekem, ze kterého právě vycházel sličný princ. Pohledy obou mladých lidí se střetly. Vznikla láska tak veliká, že všechno tvorstvo zjihlo v úžasu. Ptáci ve větvích údivem přestali zpívat a veverka se zvědavě snesly z větví na zem, aby si lépe prohlédly ten zamilovaný pár. Celé království se

radovalo, když se ti dva vzali za ruce a odkráčeli spolu za jásavého zpěvu ptáků i v doprovodu všech lesních zvířátek do zámecké kaple. Tam už je očekával moudrý, velmi zbožný kněz, který je ihned oddal. Slavnostní svatební hostina byla skvostná, svatební veselí převeliké. Ti dva pak spolu žili ještě dlouho šťastně, jako král a královna. Král odešel do důchodu a přenechal panování mladým. Ti dva se měli rádi jako dvě hrdličky. Vážili si jeden druhého, a bez mobilů měli dost času jeden na druhého i na všechny lidi.

Jako připomínku svého seznámení umístili do svého erbu vlak, koště a knihu. Cikánku také bohatě odměnili. Zaplatili jí roční předplatné na koncerty její oblíbené kapely *Barcelona klezmer gypsy band*.

ZKUŠEBNÍ JÍZDA

Jízdenka pro první zkušební jízdu s cestujícími na nově otevřené alpské trati – 66 km dlouhé byla směšně levná. Bylo mi to poněkud podezřelé. Zeptal jsem se u pokladny na důvod. Stál jsem tam sám, pokladní se ke mně naklonila a s tajemným úsměvem šeptla: „Víte, máme zakázáno o tom mluvit, ale vy jste mi sympatický. Trať prochází tektonicky velmi pozoruhodným územím s anomálními jevy. Buďte tedy připraven na všechno.“

„Snad to přežiji,“ odpovídám s poněkud nuceným úsměvem.

„Šťastnou cestu.“

„Děkuji.“

Supernová vlaková souprava se třpytila a blýskala, přistavená na nástupišti, kde se jen sporadicky objevil jakýsi ustrašený cestující. Byl jsem tedy docela překvapen, když si ke mně do kupé přisedla štíhlá půvabná dívka s vyzývavě rezavými vlasy. Samozřejmě jsem to přivítal, raději mám na cestu společníka. Že mne čeká tak atraktivní společnice, jsem předem vůbec netušil. Před rokem jsem ovdověl. Od té doby jsem se s žádnými ženami téměř nestýkal. Poněkud mne to vyvedlo z míry.

„Nevadí Vám, že jsem si přisedla?“ ptá se moje nová známost.

„Vůbec ne, naopak. Víte, asi to bude poněkud dobrodružná cesta, a tak bych raději cestovala ještě s někým.“

„Podle čeho soudíte, že bude cesta dobrodružná?“

„No, kolovaly všelijaké řeči o neobvyklých jevech na trati.“

„Jak to myslíte?“

„Nevím nic určitého, ale říkalo se to. Ostatně proč myslíte, že je tahle cesta tak levná?“

„Nevím, ale pokladní mi něco naznačila.“

„Tak vidíte. Snad to tedy ve dvou nějak přežijeme.“

„To bych rád, ještě se nechystám umřít,“ nakysle vtipkuji.

„Tak strašné to snad nebude. Ale jsem připravena na vše. Miluji adrenalin. To je důvod, proč tu teď s Vámi sedím.“

„Ani mně trocha vzrušení nevadí.“

Pokouším se o projevy odvážné mužnosti. Chci vypadat jako chlap, ochránce.

„To jsem ráda. Když bude nejhůř, jste tady Vy.“

„Spolehněte se, se mnou se Vám nemůže nic stát.“

Vlak se rozjíždí. Nehlučně a poněkud podezřele velmi tiše. Jako bychom směřovali v letu k jiným galaxiím.

„Vítejte na palubě nové trati v superexpresu Alpský drak. Během cesty mějte prosím všechna zavazadla uzavřena v cestovních schránkách. Připoutejte se. V případě nebezpečí stiskněte červené tlačítko, umístěné na pravém opěradle každého sedadla. Jménem posádky vlaku vám přeji příjemnou cestu a nevšední zážitky.“

Uposlechli jsme a zavřeli jsme zavazadla do schránek. Výzva k připoutání nám připadala zbytečná, omezovala by naši pohodlnou jízdu. Pokračovali jsme v příjemném hovoru, cesta nám velmi pěkně ubíhala. Zdálo se, že se nám nemůže vůbec nic stát. Náhle se nade dveřmi rozsvítil zelený nápis: